

Haláli arcok a Hullahegyek közt - avagy: klettercsemegék a Holt-hegységben

Leszögezem: a cím hatásvadász és megtévesztő. Nem találkoztunk halottakkal :-)

Amit most elmesélek nektek, az egy szörnyen csapadékos alpesi 7vége története, melyen kis csapatunk klettersteigezni igyekezett. Judit tervezése nyomán pénteken hajnali negyed 6 helyett 6 felé indultunk el Kelenföldről (mert ugyebár a felsővezetékek, és a fakidőlés... khm, Dija lekéste a vonatot...), majd kiszáratva már autópályán suhantunk az ausztriai Totes Gebirge (Holt-hegység) felé, dacolva a reánk zúduló esővel. Bizony, időjárás szempontjából nem ígérkezett túl fényesre a 7vége, de mindnégyünk egybehangzó döntése szerint még mindig jobb egy alpesi menházban egymás társaságában jól érezni magunkat, közel a hegyekhez, mint idehaza, mindezt nélkülözve.

Az ablaktörő vadul dolgozott, mi pedig hamarosan már Rammsteint tomboltatva bősültünk célunk felé. Tartottunk egy kis szünetet egy Landzeit-nál, ahol 3,8 €-ért Kaiser Melange-ot ittunk, majd választhattunk 1-1 bögrét magunknak az évszakos szépségekből. Szívemet dobogtatta a csinos bögre :-)

[Rammstein Engel](#)-je kísérte parkolásunkat Hinterstoder nevű falucska mellett. A Steyr folyó partján álltunk le, majd Tamással leszaladtunk a patakhoz. Ekkor épp nem esett, úgyhogy nagy reményekkel voltunk, hogy meg tudjuk mászni bemelegítő utunkat.

A patak veszettül száguldott és robajlott, és egy látványos, hatalmas szikladarabot körülhőmpölygő zuhatagot is láttunk. Állati szép volt!

Csöppet odébb autóztunk, majd beöltöztünk klettercuccba, és indultunk fel az ösvényen a lavinafogó hálókát kerülgetve a közeli Poppenberg kletter beszállásához.

Poppenberg falrajz

A nagykönyv a kletter 200 m szintemelkedését 45 perc mászással ígérte ledolgozhatónak, nehézségét pedig C/D-ben adta meg. Remeknek tűnt egy bemelegítéshez.

Mivel Judit otthon felejtette a sisakját, igyekeztünk nem tudomást venni a beszállásnál elhelyezett "Achtung, Steinschlag" (Vigyázat, kőomlás) feliratról. Ő ment elől, így max. a zergék rúghatják fejére a köveket, más emberfia nem lévén a steigen rajtunk kívül. Trixi következett, majd Tamás, s a sort én zártam.

Felfelé haladva élénk tárult Hinterstoder falucska, s a rajta átfolyó Steyr folyó. Körben pedig alacsony esőfelhőbe bújt hegyek terültek. Bármennyire is veszélyeztető tényező volt terveinkre, azért szépséges volt ez.

A steig nem volt nehéz számomra. Láttam vöröslő levelű növényt, mely élénk színével az őszet idézte eszembe. Egy repedésben ezernyi kerek vízcsepp csillogott egy pókhálón. Sok helyütt nem is csatoltam, oly lájtos volt ez a steig. Emellett mindig örömmre szolgál ily helyet érinteni lábaimmal!

Odafent egy furcsa építmény állt, mely kilátónak bizonyult. Rányomultunk, s a rajta elhelyezett tájékoztató táblákkal próbáltuk beazonosítani a körben magasló csúcsoakat. Láttuk a Groses Priel-t is, mely elvileg célunk volt másnapra.

A felhők változatlanul alacsonyan lógtak, s mi szedtük a lábunk lefelé az ösvényen. Egy csapatfotó erejéig azért megálltunk:

Odalent leszerelkeztünk, majd beautóztunk Hinterstoderbe, és hamar megtaláltuk a Judit által kiszemelt parkolót, mely arra volt hivatott, hogy autónkat őrizze vasárnapig. A parkoló fizetős volt, így belepénzeltünk az automatába. Összemotyóztuk a szükséges málhát 1-1 zsákká, majd

a kocsit bezárva 5 óra tájban elindultunk fel a hegyre. Az eső bizony pedig rákezdett komótos szitálással, így esővédelmi rétegeket alkalmaztunk. Elhaladtunk két kíváncsi lovacska mellett, kik nyomban a villanypásztorhoz siettek, ahogy minket észrevettek. Élvezettel nyaldosták a tenyerünket; gyönyörű állatok voltak ők.

Hiába az eső, egyre inkább melegünk volt, ahogy felfelé dolgoztuk magunkat. Végül levettük az esőkabát, hogy legalább szellőzzünk.

Itt húzott a fejünk felett a "Materialbahn", azaz a cuccfelvonó, mellyel a magasabb komfortfokú turisták holmiját pénzért fel lehet szállíttatni. Odaértünk aztán egy szépségesen látványos vízeséshez, a Klinser-fall-hoz: alázóduló permetjét a saját szele dobta szanaszét.

a Klinser-fall

Egy kövön törpök figyeltek a Märchen Wiese (Mese-rét) nevű helyen. Varázsosnak tűnt: mohos sziklák és fenyők, puha tüleveles foltok, füves tisztások, félhomályos zugok... A hatást csak a bűdös szag hangolta kicsit át, melyet nem igazán tudtunk minek tulajdonítani. [Judit kabátja...? Nem, tuti nem :-))]

Fél 8 felé értünk fel a házhoz: az ösvény egyenesen a budiknak vezetett neki :-)

Nyílt az 1420 m-en lévő Prielschutzhaus ajtaja, s Trixi állt ott, ki már előbb felért. Jóleső edzés volt! Betörekedtünk a csinos ház étkezőjébe, s a pultnál lerendeztük az adminisztrációt

(szállás: 20 €/éj). Egy nagyobb asztalnál sok cseh srác üldögélt, ők voltak a lakótársaink, más nemigen. Sejtettük, hogy ezen a hétvégén nem lesz nagy tömeg a menházban, tekintettel az időjárásra.

Befoglaltuk a sarki asztalt, majd kértünk Fritatensuppe-t, azaz olyan levest, melyben vékony csikokra vagdosott palacsintatészta van. Jó sós volt a leves, Trixi szerint direkt, a sópótlás céljából. (Trixi orvos, s mint ilyen, különösen fogékony az emberi szervezet dolgaira.)

Az est további részében beszélgettünk, tervezgettünk, majd jelentős fogyasztásnak vetettük alá a Trixi által hozott rettentő édes áfonyás alkoholos italt. Túrakígyó pózolt az [Orvos az Everesten](#) c. könyvvel :-)) Jó kedvünk lett, mi csajok be is csicscentettünk. Tamás ezen állapotáról nem tudok :-)) 10 után aztán elvonultunk megkeresni lakosztályunkat, de előtte még becuccoltuk a bakikat a szárító szobába, ahol meleg ugyan nem volt, viszont annál büdösebb igen, mivel rajtunk kívül a csehek is ott tárolták a bakancsokat :-)) Elemeltünk 1-1 csinos gumipapucsot (Tamás lábán a rózsaszín különösen szexin mutatott), majd felcaplattunk a 2. emeletre, s megleltük a 12-es lágert. Az egész ház roppant igényes és ízléses volt, hasonlóképp a szoba is, melyben 6 db emeletes ágy állott, meg tán 3 szék, és fa volt a földem és a padló is. Én egyből egy emeletes ágyat foglaltam (imádom a magaslati helyeket!), a többiek alsó ágyakat választottak, így szét is terültünk a szobában, ahol most 12 helyet 4-en bitoroltunk. 11 táján szunnyadtam.

Szombat

Judit 5-kor kikukkantott: az eső esett. Én félálomban voltam, rettentően vágyódtam még alvásra, így meglepődéssel töltött el a fojtott csörgedezés, melyet az eső idézett elő az ereszen. A globális ébresztő így elmaradt, és aztán még egyszer elmaradt, amikor később még mindig esett az eső. Aztán 7-8 felé pillanatnyi tisztulást szenvedett az ég, ablakunkból láttuk a hegyeket, és nem esett az eső. Ott trónolt a Spitzmauer nevű csúcs (2446 m) szemben a házzal. Kikeltünk, majd miután a szobában titkon vizet forralva megkávéztunk, levonultunk reggelizni. Mivel továbbra sem esett semmiféle folyékony cucc az égből, fokozatosan mindannyian rázizentünk, hogy induljunk mielőbb. Az időjárás által behatárolt mozgásterünkben aztán ama tervvel álltunk elő, hogy felmegyünk a Spitzmauerre, még hozzá az alatta lévő Stodertalersteigen keresztül (könnyű A/B steig). Az egész művelet 4-5 órás, szóval kora délutánra vissza is érhetünk, így megúszva, ha csak délután fog megint esni. Ha meg nem csak délután, akkor meg kevésbé elázva. (Az eredeti tervünk egy távolabbi, egész napos menet és mászás lett volna, melyre a koronát a Totes Gebirge legmagasabb pontján, a Grose Priel-en való állás tette volna fel.) Szóval úgy 9 után kiléptünk a házból.

a Spitzmauer megörökítése indulás előtt

Amíg mi még reggeliztünk, a cseh srácok akkor indultak el. Még előtte Trixi megtudta tőlük, hogy ugyanoda mennek, mint mi.

Persze aztán nekiállt megint az eső szemetelni. Viszont mivel a hegymenetől megint nem fáztunk, lekerültek a kabát alól a pulcsik. Esővédő huzat a zsákokra, majd akinek volt esőnaciya, azt is felhúzta, mivel egyre jobban esett. Aztán már a szél is feltámadt, csősálat és sapit húztam.

Roppant látványos volt a hegyek közt kavargó felhőréteg, mely kinyíló-becsukódó ablaktáblaként mutatta a kilátást. Rengeteg sok zergét láttunk! Egészen sötétbarnák is voltak. Ezek is kíváncsi állatok voltak, akár lent a lovak: viszonylag közelről figyeltek minket kérődzésük közben.

Egy különösen szeles nyeregben kénytelen voltam kesztyűt húzni, oly mértékben fáztam már. A nadrágom úgy 60-70%-os átvizesedettségű állapotban volt, nem túl nagy komfortfokozatot nyújtva. Törtettünk tovább, s már láttuk a cseheket. Milyen lassan haladnak, állapítottuk meg. Hamarosan aztán már úgy megközelítettük őket, hogy Judit mondta: mivel közeleg a kletter beszállása, most vagy várunk úgy fél órát, és hagyjuk őket elhaladni, vagy behúzzunk, és még a beszállás előtt hagyjuk őket. Ez utóbbi lett, úgyhogy szépen sorban elhaladtunk az egész bagázs mellett. Úgy tűnt, bámulnak minket, s én ettől úgy éreztem, hősök vagyunk: hagyjunk egy csapat komoly túrázós arcnak tűnő csávót hegymenetben :-))

Hogy bámulhattak aztán még, amikor a beszállás előtt tartott pillanatnyi evés után felszerelés nélkül kapaszkodtunk fel a steigre! :-))) Nekivágtunk pusztán sisakban, átvizesedve, elázva, szél által fagyasztva. Az első pár drótra való ráfogás után a kesztyűm átázott, a kezem pedig erősen gémberedésnek indult. A szél a lelket is ki akarta fújni belőlem, a csatáros nadrág jég hidegen tapadt a lábamhoz, tocsogós fagyos kezem a jeges drótot és köveket tapizta - basszus, azért ez kemény! Elgondolkodtam azon most, mennyire is vagyunk mi örültek???

Biztosítás (szett) nélkül, átfagyva, átázva, esőben és szélben mászunk a függőleges falon, amin fémkapcsokon kell haladni... Bevillant Csaba, hogy bizonyára kapnánk tőle egy jó kis fejmosást, ha ezt tudná :-D

Judit tempózott elől, és igyekezett figyelni a mögötte haladó Trixire. Én most beelőztem Tamást, de meg-megvártam, és próbáltam rá odafigyelni. Ez nem is ártott, mivel utólag megvallotta, hogy számára igazán parás volt ez a mászás, és rengeteget dobott volna a biztonságérzetén, ha rá van kötve a drótra.

Időnként megálltunk kicsit, ilyenkor aktív mozgásnak vettem alá az ujjaimat, és ez elég jó eredményhez vezetett: éreztem a meginduló vérkeringést, és vissza is tudott volna üzemi hőfokra melegedni, ha nem kell megint nekiindulni, és újra a fagyos fémet és köveket markolászni... Akkor hamar megint gémberevésnek indult szegény kezem. Közben az eső egyenletesen kopogott a kabátokon... Siettünk, hogy mielőbb letudjuk a steiget.

Egyszer csak felértünk. Balra kellett volna indulni a Spitzmauerre, ahová még úgy 30 perc séta vezet, de Juditék másfelé kolbászoltak, és én követtem őket. Egy relatív szélárnyékos szikla mögött csoportosultunk, és 3:1 arányban megszavaztuk, hogy a csúcsra ma nem megyünk, annál inkább hamar irány vissza a menházba... Én folyamatosan vacogtam, az ujjaim olyan érzéketlenek voltak, hogy nem bírtam a saját kesztyűmet lehúzni, Judit segített. Káromkodva hámoztam le magamról a kabátot (esőben-szélben-hidegben lelkileg is szörnyű, hogy levegyek valami ruhadarabot...), hogy egy pulcsit fel tudjak húzni alá. Annak is a cipzárját kínos lassúsággal tudtam csak összehúzni. Hát szörnyű volt ez az állapot... Az, hogy nemet mondtam a csúcsra, jól mutatja, hogy komfortzónám határához érkeztem. Hm, ezek szerint nekem is van olyanom :-) Judit csúcsra mondott "nem"-e szintén efféléről tanúskodik. Nála is nagy szó és sokatmondó, ha kihagy egy 30 percnnyire lévő csúcst. Tamás ment volna a csúcsra, ő (utólag úgy mondta) kevésbé volt átfagyva. Elfogadta viszont a többségi döntést, bár némi hiányérzet maradt benne.

Trixie és Tamás hősi mosollyal :-) (fotó: Judit)

Szaporán indultunk az ösvényen. Most egy jókorát kellett kerülnünk, és olyan hosszúnak tűnt ez az út, hogy szóval nagyon hosszúnak tűnt... Térdemen a mozgás során habot vetett a nadrág (Trixinek szintén), s minden egyes nagyobb lépés kellemetlen érzetet keltett azáltal, hogy más helyeken ért a bőrömhöz a fagyos ruhadarab. Bugyimban és bakancsomban egyaránt tocsogott a víz. Kesztyűtlen ujjaimat folyamatos mozgatással igyekeztem életben tartani. Közben mélyen a kapucnimba húzódtam, és szótlánul csak a lábam elé meredve meneteltem, akár egy túraautomata. A menház melegére gondoltam sokat...

Hozzá tartozik viszont, hogy gyönyörű tájon jártunk. Judit korábban elmesélte, miért Holt-hegység a neve ennek a helynek, s ez a mese most itt szemléltette magát. A hegység mészkőből áll, és mint ilyen, elnyeli a vizet, így aztán kopasz és élettelen. A morfológiája viszont annál gyönyörűbb és sokfélebb: csodaszép karrmezőkön mentünk át, ahol csipkés, fogazott mélyedések vezettek a lábunk alá, éles és keskeny tarajokon jártunk. Gyönyörű szép volt!

karrjelenség a mészkő eróziójából (fotó: Judit)

Egy idő után már a felfelé is használt ösvényen haladtunk, így nagyjából tudtuk: nincs messze már a ház. Most is rengeteg zergét figyeltünk, kik az ösvény mentén legeltek, épphogy odébb rugaszkodva, ahogy közeledtünk. Ifjancok is voltak, édes hosszú nyuszifüllel :-)

És aztán odaértünk a házhoz! Halleluja!!

Rongyoltunk be a szárítoszobába, ahol határtalan boldogságunkra csodálatos forróság fogadott minket! Olyan mennyei volt a meleg, hogy az sem érdekelt, micsoda bűz társul hozzá :-D Ugyan a cseh srácok még nem értek vissza, de voltak mások a házban, s az ő bakancsaik száradtak és szaglottak ott. Ahogy az elmés mondás is tartja: ahol bűdös van, ott meleg van! :-)

Kényszerű lassúsággal sorban szabadultunk meg csatakos ruházatunktól. A helyiség közepén lévő lefolyóba sorra facsartuk bele a zoknikat, kesztyűket, végül megkoronázásként belelocsoltuk a kakaót a bakancsokból :-))) A lábbeliket ezután speciálisan bakiszárításra kiképzett fém alkalmatosságokra kellett ráhúzni, melyek fűtöttek voltak, ezáltal szárítva a lábbelit. A többi ruhát vállfákra lehetett akasztani, és sorra fellógatni mindenfelé. Ezt-azt még radiátorra is tudtunk helyezni.

Olyan fenséges volt felolvadni itt a szárítoszobában, hogy én jó darabig meg voltam győződve róla, hogy én ide fogok beköltözni az elkövetkezendő időkre :-) Lassan azért elhagytuk ezt a nagyszerű helyet, felvonultunk a szobába, megtörölköztünk és száraz, meleg ruhát húztunk. Ez szintén isteni volt...

Eztán bevettük magunkat a közösségi érkező részbe, ahol egy tekintélyes, ízléses és kellemes búbos kemence is trónolt. Emellett asztalhoz tettük a bázist, és hátunkat a meleg kemencének nyomva pihentünk... Ó, hisz ez a tökéletes állapot...

Judit kitalálta, hogy enne valamit, ez motivált engem abban, hogy én is kérjek ételt. Megegyeztünk, hogy körbeesszük majd, amiket kérünk, azaz mindenki eszik mindenkiéből. Ő virslis salátás cuccost kért, én meg sajtspecialitásos izét szintén salival. Ú, szuperfincsik voltak ám! Trixi is falt belőlük, csak Tamás nem, mert ő magának főzött levest. Eztán Judittal

mi kértünk 1-1 rumos teát, Trixi pedig valami helyi specialitás felest ivott, ami fenyős volt. Elég fincsi volt!

megérdemelt szieszta a búbos kemence mellett (fotó: Tamás telója)

Miután ettünk-ittunk és melegedtünk (végül odébb kellett ülnünk egy asztallal, mert túlmelegedtünk), felvetődött, hogy játsszunk valamit. Így aztán először parasztactivityztünk, majd pedig szóbridzseztünk. Úúúú, hogy micsoda hangulat kerekedett! Óriásiakat kacagtunk közben, remekül éreztük magunkat! :-)))

A parasztactivity úgy néz ki, hogy felírtunk fejenként 4 szót papírfecnikre, melyeket gondosan összehajtottunk, és beledobáltunk egy mécsesétől megfosztott üvegpohárba. Felváltva húztunk belőlük, és első körben körülírással, aztán mutogatással, utána 1 szóval, majd egyetlen hanggal jellemezve kellett a többieknek kitalálniuk a szót. Striguláztuk a pontokat.

Óriási volt ez a játék :-)))) Állati vicces dolgokat írtunk fel, úgy mint: kergemarhakór, végbélfekély, bipoláris, József, negyvenkettő, UFO, hajszálcsövesség, boszorkányszombat, végfelhasználó, plágium, fülzúgás, orropolip stb. :-)))) Időnként fetrengtünk a nevetéstől :-))) Két kört játszottunk ebből, a másodikban háromszoros **holtverseny** lett az eredmény a **Holt-hegységben** :-)))

boszorkányszombat :-D (fotó: Judit)

A szóbridzs is roppant vicces volt. Itt párokba rendeződtünk, majd mindkét pár 1-1 tagja elvonult, az egyik kitalált egy szót, amit megosztott a másikkal, majd visszajöttek, és aztán felváltva kellett a saját párjuknak szavakat mondaniuk, amikből a párok a kitalált szóra kellett hogy asszociáljanak. Mi Tamással voltunk párban, és időnként annyira elképesztő módon rögtön kitalálta a szót, hogy azt sem tudtam, merre dőljek a nevetéstől :-)))) Ilyen volt pl. amikor a "plázacica" szóról egyből a megfejtésre, a "működőre" asszociált :-))) Elképedtre kerekedett szemekkel hahotáztunk :-)))

szóbridzs életkép (fotó: Judit)

Szóval, igazán remek délutánt és estét töltöttünk itt el. Szuperul éreztük magunkat :-)))
Megjöttek idővel sorban a csehek is, egyikük odajött hozzánk, és angolul váltott velünk néhány mondatot. Olyasmit mondott, hogy jó, hogy szerencsésen visszaértünk :-)
Jött 6 magyar srác is, de ők nem voltak túl ismerkedősek.
Trixi beszélgetett néhány mondatot a menházban dolgozó magyar sráccal, Krisztiánnal.
A főnök pedig meghívott mindenkit egy pohár fenyőpáleszre, roppant jó arc volt :-)

Miután irtózatossá agymunkával Trixi összeírta, ki mennyit fizet a házáért, és elrendeztük az anyagiakat, 10 felé összekotortuk szétterült holminkat, és felvonultunk a szobánkba. Édes szunnyadás következett, melyre fájó fejemnek igencsak szüksége volt.

Vasárnap

Judit reggeli mesével nyitotta meg a napunkat: felkapaszkodott az egyik felső ágyra, és felolvasott egy részt az Orvos az Everesten-ből. Utána kikeltünk, és lementünk reggelizni. Most már lent forraltunk magunknak vizet a kávéhoz. Az eső uncsi volt, mert a szokásost játszotta: hol esett, hol meg nem.

Úgy éreztük, nem kívánunk még egy olyan elázást, mint a tegnapi volt. Ezért mára már csak azt terveztük, hogy megkísérlünk kifogni egy szakadó-eső-mentes időszakot, és akkor megindulunk le a hegyről a parkolóhoz. Bakancsaink nem száradtak meg maradéktalanul, de lényegesen jobb volt a helyzet, mint tegnap, mikor konkrétan ki lehetett önteni belőlük a lét. A többi ruháink lényegében szárazak voltak.

Összepakoltunk, felöltöttünk és távoztunk a tethelyről.

vasárnap reggeli búcsúzó

2 óra volt kb. lefelé az út. Most is szitált az eső.

Odalent megint odafutott hozzánk a két lovacska, akiket most 1-1 fél almával halmoztam el. Beszippantották a kezemből, s élvezettel rágták el. Utána még a másik almámra is szemet vetettek, de abból csak 1-1 harit kaptak.

csókollak, gyönyörűm! (fotó: Tamás)

A kocsihoz érve átöltöztünk száraz holmiba (nem voltunk most szarrá ázva, de azért nedvesek voltunk), majd befészkelve elindultunk Budapest irányába. Még azért nem adtuk fel, hogy ha majd olyan vidéken járunk, ahol Judit, az élő Klettersteigführer tud steiget, és épp jönnek tűnik az idő, akkor megállunk mászni még egyet.

Hallgattunk Quimbit és énekelgettünk vele, volt még Yonderboi és Røyksopp is, aztán megint jött Rammstein :-)

Most is megálltunk egy Landzeit-ban, és az ajándék bögre érdekében ittunk újra 1-1 Kaiser Melange-ot. Én most tél bögrét választottam a korábbi nyár mellé, hogy meglegyen az egyensúly :-)

Landzeit in allen Jahreszeiten :-)

Hol aggódva, hol morcosan, hol derült reménységgel lestük az eget. Judit végül a Pittentaler steiggel állt elő, melyen én most voltam nemrég, ő pedig már háromszor. Ez közel van az autópályához, nem is hosszú, közepesen nehéz - befejezésnek épp megfelelő!

Az időjárás kegyeibe fogadott minket, esőmentes időjárási ablakban gurultunk oda a steig alá. Átvettük a már használt ruhákat, hátha még megázunk majd, aztán felöltöttük a szettet, és indultunk is a beszálláshoz. Odaérve most is vízben úsztunk, ugyanolyan pára volt kb., mint mikor júliusban itt jártunk.

Aztán nekiálltunk és megcsináltuk a steiget. Én a végén voltam, és eleinte csak úgy mentem a drótot fogva, de egyszer csak átálltam az élménymászásra, és már a fogásokat és lépéseket egyaránt a köveken kerestem. Micsoda remek élmény és edzés volt! Azonnal nagyon élvezni kezdtem a dolgot. Imádtam a Pittentalert, mert annyira tökéletesen alkalmas edzésnek!

A steig tetején egy nénit megkért Trixi, hogy fotózzon le minket, voilá:

csapatfotó a Pittentaler tetején, idegen bácsikával :-)

Sietősen indultunk lefelé. És még mindig nem esett az eső! Elégedettségünk nem ismert határokat :-) A hétvége tökéletes zárása volt, hogy ezt a steiget még meg tudtuk csinálni! Nem maradt hiányérzet, minden nagyon-nagyon kerek volt most :-)

Lentről visszánézve a steig tetejét már felhők lepték be:

a Pittentaler betakarózik

Még Trixivel dobtunk néhány cigánykereket, majd most már tényleg indultunk haza. Boldogok voltunk.

Most már szakadhatott az eső, bántuk is mi :-). Márpedig szakadt, rendesen.

Búcsúzom az Orvos az Everesten-könyvből vett idézettel, mely bevállalós és vakmerő hétvégénkre illik:

*"Ha van egy álmod, kezd el.
A vakmerőségben van zsenialitás, erő és varázslat."*

mammutlove (fotó: Tamás)

[A túra óta ez pörget: [Yonderboi: Brighter than anything](#) :-)))]